punnast lühhikest matrosi kamsoli selgas läks, laskis ennast kui puseppa, laewapuseppade kirja panna; nimmetas ennast Peter Mihoelow, ja hakkas köhhe laewa puseppise töed teggema. Iggal hömmikul kello nelli, nähti tedda, kirwes ölla peal, töele minnewad, ja öhto kello kahhekssa koddo tullewad. Ei olnud temmal ei tentsikudki kasas, waid östis ta issi turrult, mis toiduse warra polest tarwis läks, ja ketis ehk küpsetas sedda issi, kuida temmal tahtmine ja toido assi juhtus ollema. Ei teadnud töised, kes temmaga töel käisid, kes ta piddi ollema; agga pannid temma suurt pitkust, temma kuulmata ihho rämmu, temma töe ussinust ja suurt tarkust, mis töed tehhes näitas, üllewägga immeks, ja kutsusid tedda: de lange ehk de kloge Peter, se on: se pitk ehk se tark Peter. Kui ta nenda iggapäew, warra hommikust öhtuni, ennast raske puseppa töega waewand ja wässitand; siis istus öse mahha, et omma Ministritele, kes Moskwas ollid, Rigi wallitsemise pärrast, ja omma Kindralitele, kes parrajaste Türkide wasto ollid söddimas, käskusid

anda. Et köik need kirjad öiete piddid tällitud sama, tulli igga öhto Hollandima wallitsuse polest innimene ratsa hobbose temma jure, kes temmale ramatuid töi, mis temma maalt Hollandi-wallitsusele temma kätte tällitada sadeti, ja wiis ka jälle ramatuid temma käest wallitsusele tälltatawaks.

Kui seitse näddalat siin sai olnud; ilmötsata töed tüddimatalt teinud, ja laewa pomeistri ammetid pöhjani kätte öppind: siis läks Amsterdammi taggasi; östis märka paljo laewa ehhitamise nöusid ja tarwitusi; ja palkas rahwast, kes temma enneste näitamist möda suurt söalaewa, kuhhu kuuskümmend suurtükki peale panna, hakkasid ehhitama, ja olli Peter issi, kui töeteggija hömmikust öhtoni jures, raiumas, westmas, öweldamas, ja teggemas, mis tarwis olli. Siit ta kirjutas Moskwa Patrlarki Adrianile, kelle käest ikka Jummalaarmu wöttis, needsinnatsed sönnad:

„Armas waimolik issa! — siin ma nüüd ollen, et selle Jssanda sönna järrele, mis ta Adama, meie esiisale